

Wat als je geboren bent met felgekleurde ogen en haren?
Wat als dat betekent dat je een coloriet bent?
En wat als dat verboden is?

Kind heeft donkerblauw haar en felblauwe ogen en wordt al sinds ze een baby was verborgen gehouden in een weeshuis. Ze is inmiddels de oudste van alle kinderen en Kind en het personeel zijn elkaar meer dan zat. Dan komt er ineens een vrouw op bezoek, speciaal voor haar, die haar laat ontdekken dat ze het weer kan beïnvloeden. De vrouw neemt haar mee naar haar huis en geeft haar een nieuwe naam: Regen. Maar wanneer hun huis wordt geplunderd, zint Regen op wraak en besluit ze de wereld in te trekken.

Ze ontmoet de zwijgzame Wilg, ook een coloriet, die zich met een panter in de bossen schuilhoudt. Hij heeft groene haren en ogen, maar moet nog ontdekken wat zijn kracht is. En ze ontmoet Bloesem, een jong meisje dat erachter wil komen waarom haar broertje door de soldaten van de koning is meegenomen. Want een baby kan toch niet gevaarlijk zijn, zelfs al heeft hij oranje ogen en knalrode haren?

Zou er ooit een tijd komen waarin colorieten zich niet meer hoeven te verbergen?

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 802 0

9 789051 168020

VERBODEN KLEUREN

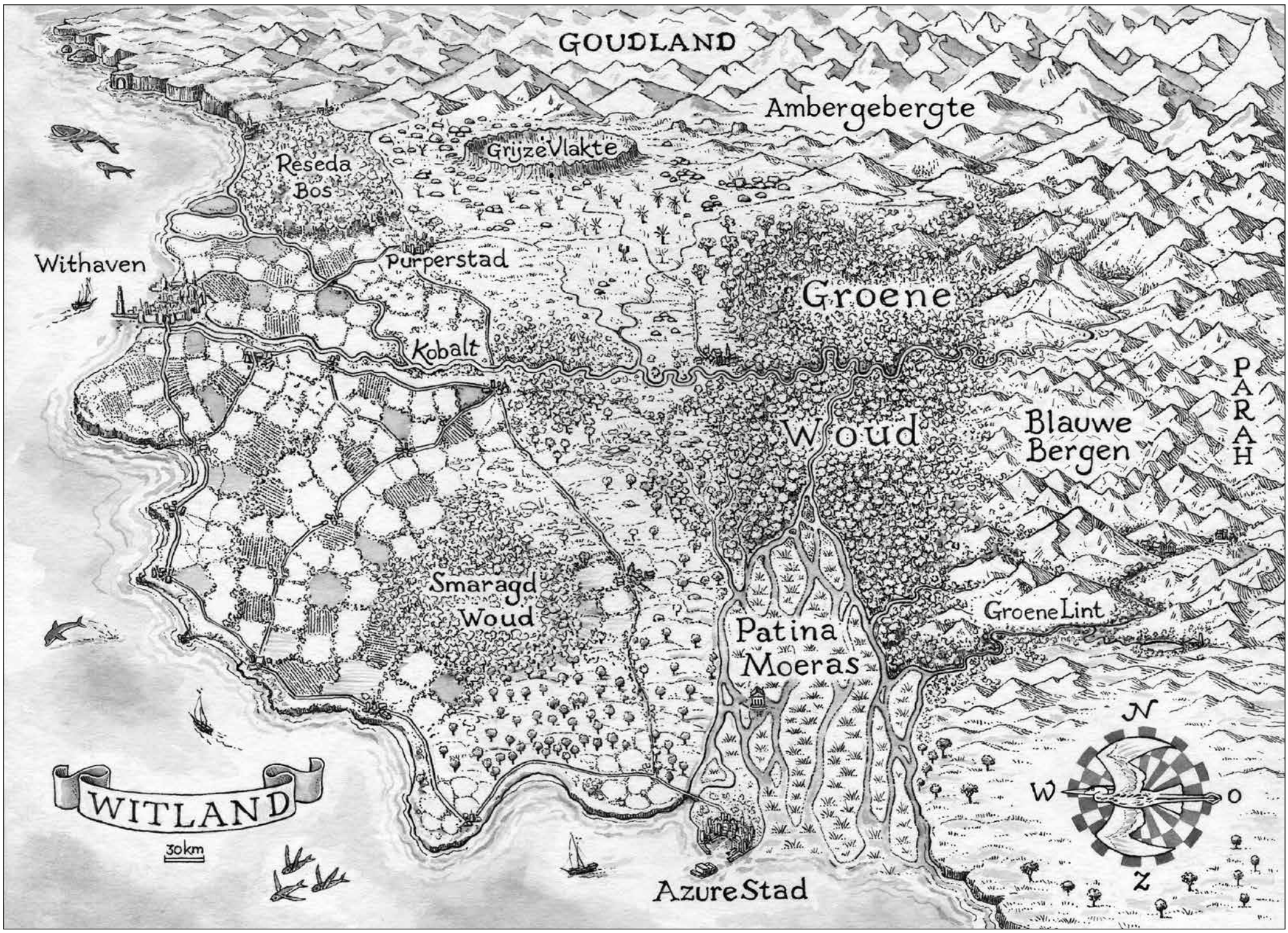
Margriet du Maine

Margriet du Maine

VERBODEN KLEUREN

De Vier Windstreken

GOUDLAND

Ambergebergte

Reseda Bos

Gruzevlakte

Withaven

Purperstad

Groene

Kobalt

Woud

Blauwe Bergen

P
A
R
A
H

Smaragd Woud

Groene Lint

Patina Moeras

WITLAND

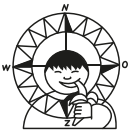
30km

Azure Stad

Margriet du Maine

VERBODEN KLEUREN

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2022 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Margriet du Maine
Omslag van Jade van der Zalm
Kaart schutbladen van John Rabou
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 802 0

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Coloriet [kolo'rit]

Definitie: het coloriet; de inwerking op een toeschouwer van alle kleuren van een schilderij of landschap, de kleurgeving (in de schilderkunst), het voorstellen van de natuurlijke kleur der voorwerpen, gloed, huidkleur, kleuren van schilderij, kleurgeving, kleurenharmonie, kleurmenging, kleurschakering, palet

Hoofdstuk 1

KIND

De regendruppels glijden als kleine riviertjes over haar wangen. Kind heeft haar ogen dicht, maar haar gezicht naar de hemel gericht. Het koude water klettert op haar neer. Haar kleding plakt tegen haar lichaam, haar donkerblauwe haren hangen in strengen naar beneden. Kind kromt haar vingers en boort ze dieper in de steeds drassiger wordende grond. Het water en de wind zijn koud, maar dat deert haar niet. De wind die de druppels in haar gezicht slaat, haar natte haren en kleding, de modderige grond die om haar vingers glibbert, het daverende geluid van de regen dat al het andere overstemt, en de kou laten haar voelen dat ze leeft. Hier in de bergen, aan de rand van de afgrond in de stromende regen voelt ze zich compleet. Haar eeuwige drang om te schreeuwen, om wakker te worden uit de eindeloze sleur van de doffe dagen, is weg.

Hoelang zou het duren voor ze me komen zoeken?

Kind kijkt achterom naar het grote huis met de rode luiken afgetekend tegen de bergen. Er brandt licht achter de vensters. Het is tijd voor het avondmaal, maar haar plek aan de tafel zal leeg zijn.

Zou er iemand zijn die daar wat om geeft?

De druppels worden kleiner en langzaam stopt het met regenen, alleen de wind houdt aan.

Misschien hebben ze eerst binnen gezocht of hebben ze gewacht tot het ophield met regenen. Dan zouden ze nu toch snel moeten komen om me te zoeken.

Hoopvol kijkt het meisje naar de deur, maar er gebeurt niets. Ze zucht diep, het is nooit anders geweest. Deze keer zal niet anders zijn dan alle andere keren dat ze niet aan tafel verscheen. Haar ogen dwalen af en ze kijkt naar het hoge hek, dat de toegang blokkeert

naar het bergplateau waar het weeshuis staat. Of eigenlijk andersom: het hek, dat de toegang naar de rest van de wereld blokkeert. Met haar ogen volgt ze het pad vanaf het hek omlaag naar het dal. Aan de voet van de berg begint een bos, daar raakt ze het pad kwijt tussen de bomen. Het is donker en de storm heeft alle dieren in het bos naar hun holen gejaagd. Ergens ver beneden, aan de andere kant van het dal, branden de lichten van een dorpje. Ze zucht nogmaals en staart maar wat voor zich uit.

Hoelang kan ik hier blijven zitten voordat ze me echt komen zoeken? Als ik niet meer zou eten, zouden ze me dan dwingen? Als ik ziek zou worden van de kou, zouden ze me dan in bed stoppen en thee brengen?

Kind kijkt nu recht naar beneden langs de steile berghelling de afgrond in. Een klein beetje verder naar voren leunen en ze zal de diepte in tuimelen.

Zouden ze rouwen, als ik te pletter zou storten?

Pas als de wind is gaan liggen, de donkere regenwolken verdwenen zijn en de maan en de sterren te zien zijn, staat ze op. De meeste lichten in het weeshuis zijn al gedoofd, de kinderen liggen al lang te slapen. Zonder al te veel haast loopt ze naar het huis. Voorzichtig duwt ze de brede deur open en glipt naar binnen. In de hal trekt ze haar modderige schoenen uit en zet die bij de kapstok. Op haar sokken sluipt ze door de gang. Bij de deur naar de eetkamer blijft ze even staan. Ze gluurt naar binnen. Het maanlicht is genoeg om alle meubels en spullen in de kamer goed te zien. De grote ovale tafel is leeg, de stoelen staan netjes aangeschoven en de haard is bijna uit.

Het was onzinnig om te denken dat ze een bordje voor mij zouden laten staan.

Zin om stil naar binnen te glippen heeft ze niet meer, stampend loopt ze de trap op. Bij de slaapzaal aangekomen is het met de rust in haar lichaam gedaan, opgedroogd zoals de regen. Met een zwaai klapt de deur van de slaapzaal open. Lopend naar haar bed trekt ze haar kleren uit en gooit ze links en rechts op de grond. De kleintjes worden

wakker van al het kabaal dat ze maakt. Sommige wrijven in hun ogen, andere beginnen te huilen. Als ze ziet dat ze op een na allemaal wakker zijn, loopt ze naar het bed van het slapende jongetje en trekt de dekens ruw van zijn lichaam. Nu iedereen wakker is, grijnst ze voldaan, waarna ze zich in haar eigen bed nestelt en doet alsof ze slaapt. Ze luistert naar een leidster, die al snel komt kijken wat er aan de hand is. Ze sust de huilende kinderen en stopt ze een voor een in, het bed van Kind slaat ze over.

‘Opstaan.’ De zangerige stem van Ster verspreidt zich door de slaapzaal. ‘Kom kom, de zon is al op,’ lacht ze. Onderweg naar het venster raapt ze de natte kleding van Kind op. Haar neus ophalend gooit ze de stapel modderige vodden op het voeteneind van het bed. ‘Die zul je moeten wassen,’ zegt ze. Dan opent ze met een zwier de gordijnen en het zonlicht stroomt de kamer binnen. Ze draait zich om naar de ruimte vol slaperige kinderen en lacht hen allen stralend toe. Zoals elke ochtend draagt Ster een smetteloos en kreukloos wit schort, met drie zakken voorop, waar ze haar sleutels en een klein fluitje in bewaart. Haar grauwblonde haar steekt ze weg onder een wit mutsje. Ze is nog vrij jong, maar haar gezicht vertoont rimpels en haar ogen staan altijd vermoeid.

‘Merel, Hermelijn, jullie hebben keukendienst, jullie mogen eerst naar de waskamer.’

Twee meisjes van een jaar of zes knikken ijverig en haasten zich naar de waskamer.

Kind sluit haar ogen weer, draait zich nog een keer om in haar bed en trekt de dekens tot over haar hoofd. Pas als alle andere kinderen de kamer hebben verlaten, komt ze ook uit bed. Ze opent de kist aan het voeteneind. Haar schone kleren liggen allemaal door elkaar, in tegenstelling tot de kleding van de andere kinderen, die netjes opgevouwen in hun kisten ligt. Er was een tijd dat Kind haar kleding ook opvouwde, maar elke keer als ze ’s ochtends iets schoons moest aantrekken, haalde ze haar kist zo overhoop, dat ze besloot dat het

zinloos was om alles elke keer weer op te vouwen. Kreuken doet de kleding toch wel als ze die aanheeft.

Sloom trekt ze een droge broek en blouse aan en loopt met de bundel natte kleding van gisteravond naar de waskamer. Aan een lijntje hangen kleren van andere kinderen te drogen. Simpele kleren van linnen, katoen en geitenwol in vale rode en blauwe kleuren. Moeizaam opent Kind de deur van een houten kast. Daar vindt ze zeep en een borsteltje. Ze laat het borsteltje liggen en doet wat van de zeep in de wastobbe, waar nog water in zit van een vorige gebruiker. Na drie keer onderdopen in een lauw sopje vindt ze het wel best, ze wringt de kleren uit en hangt ze daarna over de lijn om te drogen. Op haar blote voeten gaat ze naar beneden, naar de eetkamer, waar de meeste kinderen al klaarzitten voor het ontbijt.

Ster slaakt een diepe zucht en haar mondhoeken zakken naar beneden. Hoofdschuddend kijkt ze naar de blote voeten, de armen bedekt met opgedroogde modder en de ongekamde donkerblauwe haren van het meisje. Ieder ander kind had ze terug naar boven gestuurd, maar ze zwijgt. Ster kijkt langs haar heen en richt zich op Hermelijn, die achter Kind loopt en een grote mand vol warme broodjes de eetkamer binnendraagt. 'Goed zo, lieverd,' prijst ze het meisje en slaat geen acht meer op Kind.

Ster heeft het al jaren geleden opgegeven. Kind weet nog hoe ze de jonge leidster het bloed onder de nagels vandaan haalde. Hoe Ster op haar foeterde, als ze andere kinderen treiterde, als ze haar eten uitspuugde, als ze schreeuwde, als ze haar kleren expres kapotscheurde, met de borden smeed, haar haren niet wilde kammen of niet met de andere kinderen wilde spelen. Ze zat Ster vaak net zo lang op de huid tot de leidster moest huilen. Alles heeft Ster geprobeerd: liefdevol aanmoedigen, boos worden tot tieren en schelden toe, belonen, straffen, smeken, huilen en nu negeren.

Dat negeren gaat haar waarschijnlijk het gemakkelijkste af, want dat doet ze nu al zeker een jaar.

Dat heeft in ieder geval het resultaat dat Kind niet meer in discussie

gaat en een stuk minder gilt dan vroeger, maar ze luistert nog steeds niet en doet nog altijd waar ze zelf zin in heeft.

Na het ontbijt krijgen ze schrijfles. Kind zit achter in het leslokaal en tekent een regenwolk. Het was begonnen als een inktvlek. Een indigo inktvlek. Ze zat ernaar te staren tot ze er een wolk in zag. Daarna maakte ze nog meer vlekken door met haar griffel te schudden, zodat de druppels alle kanten uit spatten. Nu tekent ze scherpe lijnen uit de wolken, die de bliksemschichten voorstellen. Haar vingers zitten vol inkt en ook haar blouse heeft een aantal spetters opgevangen. Kind gaat zo op in haar werk, dat ze niet merkt dat de lerares al een tijdje naast haar tafel staat.

De brede vrouw heeft haar armen over elkaar geslagen en kijkt met een strak gezicht op het meisje neer. Plotseling trekt ze het papier onder Kinds griffel weg en propt het in elkaar. 'Dit is schrijfles, geen tekenles!' snauwt ze.

Geschrokken kijkt Kind op naar de lerares. Naar haar rode bolle wangen en haar dikke wenkbrauwen, die haar boze blik extra benadrukken. Dan ziet ze de haren op de bovenlip van haar lerares, Paard, en barst in lachen uit.

'Wat krijgen we nou? Lach je me uit?' snuift Paard, waarbij haar bovenlip samentrekt.

Kind giert het uit van het lachen. 'Zal ik er een baardje bij tekenen? Bij die snor?' lacht ze. Ze doopt haar griffel in de inkt en spat een flinke druppel in de richting van de lerares. Ze mist de kin, de druppel komt op haar wang terecht. 'Eruit!' roept Paard met overslaande stem en wijst met een trillende vinger naar de deur. Kind haalt haar schouders op en verlaat grijnzend het lokaal. De lessen interesseren haar toch niet. Ze is al een paar jaar de oudste in de klas en er is niets nieuws meer te leren. Meestal laat Paard haar met rust. Zolang ze de les niet verstoort, kan ze achter in de klas tekenen of lezen.

Ze had duidelijk haar dag niet vandaag.

‘We krijgen vandaag bezoek,’ kondigt Ster tijdens de lunch met een grote glimlach aan. Ze strijkt een lok uit haar gezicht.

Kind snuift. Bezoek. Dat betekent voor de anderen dat ze zich voorbeeldig moeten gedragen. Dat er een echtpaar komt kijken en er misschien een kind wordt gekozen om met het echtpaar mee naar huis te gaan. Voor Kind betekent dat opgesloten worden op zolder. Eén keer is ze ontsnapt en heeft ze het hele huis overhoopgegooid. De bezoekende vrouw verschool zich angstig achter haar man, die op het personeel begon te schelden en dreigde het weeshuis aan te geven voor het achterhouden van een coloriet. Ze hebben de sloten op de deur van de zolder vervangen en het lukt Kind nu niet meer om uit te breken.

Ze kwam in het weeshuis wonen toen ze een baby was en sinds die tijd heeft ze andere kinderen zien komen en gaan. Inmiddels is ze al drie jaar de oudste van de groep en ze beseft dat er nooit iemand zal komen die haar mee zal nemen.

‘Kind, ga naar zolder,’ commandeert Ster. Ze kijkt streng naar het meisje. Kind verroert zich niet. Ster probeert te glimlachen en strijkt Merel over haar hoofd. ‘Alle andere kinderen: hup, naar boven. Borstel je haren, zorg dat je handen schoon zijn en trek je mooie kleren aan.’ Haar hand glijdt van Merels hoofd langs haar hals naar haar rug, waarna ze haar een zacht bemoedigend duwtje geeft. Wanneer de kinderen naar boven zijn, verstrakt haar gezicht weer. ‘Ga naar zolder,’ herhaalt ze.

Kind slaat haar armen over elkaar en blijft met een uitdagende blik staan, in afwachting van wat Ster eraan gaat doen. Toen ze klein was, werd ze weleens gedragen. Met handschoenen aan en gestrekte armen werd ze zo ver mogelijk van het lichaam van de drager vandaan opgetild, want niemand mocht haar aanraken. De reden daarvan kent ze niet, want niemand wil het haar uitleggen.

Ster loopt weg en een ogenblik denkt Kind dat ze de strijd gewonnen heeft. Maar Ster komt terug en brengt twee andere leiders mee. Steen, een grote kalende man, die al jaren in het weeshuis werkt, en Wortel,

een jonge ijverige knul, die zich afgelopen zomer bij het personeel heeft gevoegd. Alle drie dragen ze een stok.

Kind slikt. ‘Nee,’ zegt ze zacht. Dan harder: ‘Nee, jullie kunnen me niet dwingen. Ik ga niet!’

De leiders kijken elkaar aan, een korte knik met het hoofd van de een wordt door de ander beantwoord met eenzelfde knik. Ze houden de stokken horizontaal voor zich uit en stellen zich om het meisje op als een hoefijzer. Ze kan nog maar één kant op. Als een schaap drijven ze haar richting de trap.

Kind balt haar vuisten en blijft plotseling staan. Ze keert zich op haar hakken om. Nijdig kijkt ze de leiders aan, haar lippen strak op elkaar geperst en haar ogen tot nauwe spleetjes geknepen.

Steen draait zijn stok en prikt ermee in haar knieholte. ‘Doorlopen,’ zegt hij.

Ze beweegt niet. Hij geeft haar nog een por, wat harder deze keer. Ze voelt hoe de huid rood wordt op de plek waar de stok in haar been wordt geduwd. Met een ruk keert ze zich om en stormt met twee treden tegelijk de trap op, om zich bovenaan vliegensvlug weer om te keren. Tijd om haar kansen goed af te wegen heeft ze niet. Ze springt. Over de leiders heen wil ze springen. Ze ziet het verbaasde gezicht van Ster onder zich. Steen laat zich niet zo gemakkelijk van de wijs brengen en steekt de stok met twee handen horizontaal omhoog. Kind klapt dubbel om de stok, die venijnig tegen haar maag geplaatst is. Kreunend valt ze achterover op de trap, waarbij haar hoofd tegen de traptrede bonst. Ze grijpt naar haar maag en voelt zich misselijk worden. Zwiepend wordt de stok tegen haar been geslagen.

‘Opstaan!’

Ze laat een lage grom horen, terwijl haar vingers naar houvast zoeken op de trap. Ze trekt zich omhoog en staat op. Stap voor stap sleept ze zichzelf naar de zolderkamer. Zacht vloekend loopt ze de stoffige ruimte in en kijkt achterom. Ze ziet de norske gezichten van de mannen en het geschrokken en betraande gezicht van Ster. Dat maakt haar bui meteen een stuk beter. Kind grinnikt vermaakt naar Ster, voordat de

deur dichtklapt, de sleutel wordt omgedraaid en de grendels worden verschoven.

De zolder is donker. Er staan oude meubels en kisten onder een dikke laag stof. Er zijn geen ramen. De wind fluit tussen de kieren en het is er fris. Kind knippert met haar ogen om aan het duister te wennen. Dan gaat ze zitten en wrijft over de zere plek op haar hoofd. Het miselijke gevoel trekt weg, maar haar hoofd bonst nog een beetje.

Ze hadden me wel dood kunnen slaan. Wat zou ik moeten doen om dat voor elkaar te krijgen?

Ze sluit haar ogen en luistert naar de regendruppels, die zacht tegen de dakpannen tikken. Eerst langzaam, dan steeds sneller tot de regen zich met geweld op het dak stort.

Ergens in de hoek van de zolder klinkt de regen anders, alsof het in een holle ruimte plenst. Ze staat op en gaat kijken waar het geluid vandaan komt. Er staat een koperen ketel waar een voor een dikke druppels in vallen. Ze kijkt omhoog en ziet een klein gat in het dak. Groot genoeg om één vinger doorheen te steken. Ze wringt haar vinger in het gat en voelt de wind langs haar vingertop strijken. Met haar tanden op elkaar geklemd trekt ze met een gebogen vinger een stuk van het dak los. Het oude materiaal brokkelt in kleine stukjes op de zoldervloer en na twee keer trekken heeft ze een gat gemaakt ter grootte van drie vingers. Kind blijft net zo lang peuteren en wrikken tot er een gat ter grootte van haar hoofd ontstaat. Ze gaat recht onder het gat zitten en laat haar gezicht natregenen.

Een tijdje blijft ze zo zitten en laat de regen haar hoofdpijn en gedachten wegspoelen. Dan steekt ze twee handen door het gat en rukt een dakpan los. Splinters in haar vingers en schrammen op haar handen, ze heeft het nauwelijks in de gaten. Zodra het gat groot genoeg is, plaatst ze haar handen aan weerszijden van het gat en test de stevigheid van de rand. Tevreden hijst ze zich omhoog en klautert het dak op. Een dakpan glijdt onder haar voeten vandaan en schuift over de rand naar beneden. Geschrokken kijkt ze de dakpan na, die op het

grind kapotspringt. Iets voorzichtiger klimt ze nu over de mossige dakpannen naar de nok.

Een poosje blijft ze met gesloten ogen van de regen genieten, pas als het opgehouden is met regenen kijkt ze naar beneden. Bij het hek staat een ezeltje, half verscholen onder de grote pijnboom. Kind maakt daaruit op dat het bezoek al binnen is. Ze zucht en kijkt over het plateau. Het is niet groot. Aan de overkant van het grasveldje, waar de kinderen soms spelen, staat een schuur met een moestuintje ernaast. Ze kijkt naar het plekje aan de rand van de afgrond waar ze zo graag zit. De rest van het plateau is omringd door bergen, alleen aan de kant van het dal kun je, vanaf het plateau, zo de afgrond in kijken. Hoger in de bergen ligt sneeuw. Riviertjes met ijswater kronkelen door de bergen naar beneden. Als je goed luistert, kun je de waterval horen aan de andere kant van het dal, aan de voet waarvan een dorpje ligt.

Stemmen en voetstappen op het grindpad trekken haar aandacht. Ster loopt met een vrouw met zwarte haren richting het hek. De vrouw maakt het ezeltje, dat daar rustig op haar staat te wachten, los en leidt hem naar de poort. Ze praten nog wat tot de vrouw plotse-ling omhoogkijkt, recht naar het meisje.

Ze verroert zich niet en kijkt uitdagend terug.

Licht ze nou naar me?

Ze kan het niet goed zien, het is net te ver weg.

De vrouw draait zich om en klimt op het ezeltje. Ze buigt zich naar Ster en wisselt nog een paar woorden met de leidster die heftig knikt en een kniebuiging maakt. Dan rijdt ze weg. Ster sluit de poort achter haar en gaat weer terug naar binnen.

Niet veel later hoort Kind hoe onder haar de zware grendels van de deur geschoven worden en de deur wordt geopend. Ze blijft zitten en kijkt de vrouw op haar ezeltje na tot ze helemaal beneden in het dal is en verdwijnt tussen de groene dennen en herfstkleurige loofbomen.

Hoofdstuk 2

REGEN

Kind zit op haar vertrouwde plekje tussen de rotsen aan de afgrond. Het gehamer van de mannen op het dak galmt tussen de bergen. Steen wilde eerst dat Kind zelf het gat in het dak dicht zou maken. Ze was groot genoeg om zoiets zelf te doen. Kind weigerde. Ster probeerde haar toen zover te krijgen door haar geen avondeten meer te geven. Kind had haar schouders opgehaald en at 's ochtends een extra broodje. Het extra broodje werd Kind vervolgens geweigerd, maar ook dat hielp niets. Ze hield vol. De spullen op de zolder werden klam en gingen stinken. Op het plafond van de slaapkamers kwamen vochtplekken. Ster gaf het op en zodoende staan er nu twee leiders het dak te repareren en krijgt Kind haar avondeten weer.

'Maan!' De kinderen gillen en schreeuwen wel vaker, Kind slaat er geen acht op.

'Maan! Maan!' Verschillende stemmetjes roepen enthousiast door elkaar en de kinderen rennen richting het hek.

Kind kijkt naar het pad waarover de vrouw met het ezeltje omhoog komt rijden.

Ster veegt haar handen af aan haar schort, vist de sleutels uit haar schortzak en haast zich naar de poort om die te openen.

Nog voor de vrouw is afgestapt, trekken er al kinderen aan haar rok. De vrouw lacht en strijkt hen allemaal een keer over hun hoofd.

'Mag ik het ezeltje borstelen?'

'Kom je met ons spelen?'

'Wil je mijn pop zien?'

De kinderen roepen en gillen enthousiast door elkaar heen, op alle vragen antwoordt de vrouw lachend 'ja'. Nadat het ezeltje geborsteld

is en de pop bekeken, speelt Maan een spelletje met hen op het gras. Kind verschuilt zich achter de rots en tuurt naar het dal.

Waarom ben ik niet naar de zolder gestuurd? Of in de schuur opgesloten of ergens anders waar bezoekers me niet kunnen zien?

Niet zeker over wat ze het beste kan doen, blijft ze zitten waar ze zit en doet alsof ze geen interesse heeft voor de vrouw op het gras. Ondertussen luistert ze naar elk woord dat Maan met haar zangerige stem spreekt. Als Ster de kinderen naar binnen roept, verdwijnen de joelende geluiden en kan ze eindelijk rustig ademen. Totdat de vrouw plotseling naast haar staat. Kind verstrakt en blijft vooruitkijken.

Maan gaat rustig zitten in het gras en leunt achterover tegen de rotsen. 'Ik heet Maan,' zegt ze.

Kind antwoordt niet.

Maan zegt niets meer, maar blijft wel zitten. Haar ademhaling is lang en rustig.

Wat moet ze van me?

Heel voorzichtig kijkt Kind naar links, waar Maan is gaan zitten. Maan heeft haar ogen gesloten en lijkt te genieten van de najaarszon. Ze heeft een koperbruine huid en glanzende zwarte haren, die ze in een vlecht over haar schouder draagt. Ze lijkt jong en oud tegelijkertijd, en absoluut niet op iemand die Kind ooit heeft gezien. Maan heeft haar handen gevouwen over een donkerbruine rok met veertjes aan de rand. Om haar pols draagt ze een armbandje van rode kralen. Ook haar beige blouse is versierd met rode borduursels en kralen. Maan opent haar ogen, die de vorm en kleur van amandelen hebben, en kijkt naar haar. Snel wendt Kind haar blik weer naar het dal. Zwijgend zitten ze aan de afgrond, terwijl de zon langzaam achter de bergen verdwijnt.

Kind voelt zich ongemakkelijk, maar probeert dat niet te laten merken. Ze blijft zitten waar ze zit en doet alsof ze ontspannen naar het uitzicht kijkt, totdat de bel voor het avondeten klinkt.

Maan staat op. 'Ga je mee?' vraagt ze.

Kind schudt resoluut haar hoofd zonder Maan aan te kijken.

De zon is helemaal achter de bergen verdwenen. Het is meteen een stuk kouder. Kind rilt en staat op. Met haar armen om zich heen geslagen slentert ze naar het huis. In de eetkamer klinkt lawaai. De kinderen willen allemaal de aandacht van Maan, wier heldere lach overal bovenuit klinkt. Kind slaat de eetkamer over en loopt de trap op. In haar bed luistert ze nog even naar de vrolijke geluiden beneden, waarna ze diep onder de dekens kruipt en in slaap valt.

Druk pratend komen de andere kinderen even later naar boven. Ze praten over Maan en vragen zich af wie van hen gekozen zal worden om met Maan mee naar huis te gaan. Ze fantaseren over een leven bij Maan en hoe fijn dat zal zijn.

Kind broemt en stopt haar hoofd onder haar kussen.

Twee weken later is Maan terug. Kind wordt weer niet naar de zolder gestuurd. Buiten is het koud, dus besluit Maan om met zijn allen bij de haard te zitten. Ze wil een verhaal vertellen. De kinderen gaan op het versleten tapijt bij de haard in een kring zitten. Maan krijgt van Haas een rafelig kussentje aangeboden en strijkt daar dankbaar op neer.

Kind blijft in de deuropening staan en hangt tegen de deurpost, haar armen over elkaar geslagen. Met een ongeïnteresseerde blik kijkt ze naar Maan en alle kinderen die in een kring bij de haard zijn gaan zitten. Maan vertelt een verhaal over tovenaars en prinsessen.

Wat een kinderachtig gedoe. Wie denkt die Maan wel dat ze is? Gaat ze ook nog een kind kiezen of komt ze hier alleen om hen te vermaken? Denkt ze soms dat ze de wereld kan verbeteren als ze hier af en toe wat aandacht komt schenken aan de zielige weesjes? Zou ze zich beter voelen als ze denkt dat ze iets bijdraagt aan onze opvoeding?

Kind snuift en gaat rechter staan. 'Wie denk je wel dat je bent? Ons een beetje volstoppen met leugens en dromen die toch nooit uitkomen! Tovenaars bestaan niet en niemand komt hier zomaar, zonder een kind uit te kiezen. Ga je nog iemand adopteren? Want ik word gek van de hele tijd naar die stomme kinderen te luisteren, die denken dat ze met je mee naar huis mogen!' snauwt ze.

Geschrokken kijken de kinderen naar Kind.

Maan glimlacht.

Dat maakt Kind nog kwader en ze komt met grote stappen op de kring af. Een paar kleintjes deinzen angstig achteruit. Ze grijnst bij die reactie en maakt een schijnbeweging naar een meisje, dat prompt begint te huilen. Uitdagend kijkt ze Maan aan.

'Je hebt gelijk,' zegt Maan.

Kind fronst, maar trekt haar gezicht snel weer in een boze plooi.

'Het is niet eerlijk om jullie te laten hopen op iets wat niet gaat gebeuren,' vervolgt Maan. 'Ik ben hier niet om jullie valse hoop te geven, ik wil jullie wel leren kennen. Ik kom niet om iemand uit te kiezen. Maar ik hoop dat jullie het wel fijn vinden als ik op bezoek kom.'

De kinderen knikken heftig, sommige zijn duidelijk wel teleurgesteld.

'Zoals een tante?' vraagt Hermelijjn.

Maan glimlacht. 'Ja, zoals een tante. Tante Maan.'

'Wat een onzin!' briest Kind. Ze draait zich om en loopt de eetkamer uit. In de hal duwt ze een vaas van een kastje, die op de vloer in stukken breekt. Ze smijt de voordeur achter zich dicht en gaat op haar plekje bij de afgrond zitten.

Het duurt minstens een uur voor ze de zachte voetstappen van Maan achter zich hoort. 'Wat moet je?' snauwt Kind.

Maan zegt niets terug en gaat een stukje verderop zitten. Ze tuurt net als Kind naar het dal.

Kind wordt er zenuwachtig van. 'Ga andere kinderen lastigvallen, ik moet je niet!' zegt ze, waarna ze met toegeknepen ogen Maans kant uit kijkt.

Maan glimlacht even naar haar, maar keert dan haar gezicht weer naar het dal. Ze blijft zitten waar ze zit.

Even overweegt Kind om zelf weg te gaan, maar ze wil zich niet gewonnen geven. Nors plant ze haar handpalmen tegen de grond en staart naar het dal. Donkere wolken komen langzaam aangerold over

de bergen. De koude wind streelt hun nek. Kind glimlacht vals, in de hoop dat de regen Maan zal verdrijven. Grote druppels vallen uit de grijze wolken, maar Maan blijft zitten.

‘Ik kan zo van regen genieten,’ zegt ze zacht, waarna ze haar hoofd naar de hemel richt en de druppels over haar gezicht laat glijden.

Kind balt haar vuisten. Regendruppels volgen elkaar sneller en sneller op.

‘Ik kom hier niet om je kwaad te doen, maar het is duidelijk dat je me hier nu niet wilt hebben,’ zegt Maan en staat op.

Kind haalt opgelucht adem en luistert hoe Maan bij haar vandaan loopt. Ze ontspant zich en sluit haar ogen. Langzaam stopt de regen, gaat de wind liggen en breekt de zon weer door. Als de zon haar gezicht heeft gedroogd, opent ze haar ogen en brengt de rest van de dag aan de rand van de afgrond door. Ze kijkt naar de wolken, naar het bos in het dal, naar mensen die over de wegen door het dal reizen, naar het dorpje en naar de waterval aan de andere zijde van het dal.

Tegen het eind van de dag komt Maan weer terug. Ze hurkt naast Kind neer.

Kind draait haar gezicht weg en slaat haar armen over elkaar.

‘Over twee weken ben ik terug,’ zegt Maan, ‘dan zal ik je meenemen naar het dal. We zullen de dag doorbrengen in het bos en een zoekje brengen aan het dorp. Daarna breng ik je weer terug.’

Kind laat haar armen zakken. Verbaasd kijkt ze Maan aan. ‘Echt?’

‘Ja,’ glimlacht Maan. ‘Ster vindt het goed.’

Kind recht haar rug en steekt haar kin vooruit, argwanend bekijkt ze de vrouw van top tot teen. ‘En als ik dat niet wil?’

Maan haalt haar schouders op en komt overeind. ‘Dan blijf je hier.’ De vrouw keert zich om. Losgeraakte plukken haar wapperen sierlijk achter haar als ze weer terugloopt naar haar ezeltje. Ze knikt Ster toe, die al bij de poort staat te wachten. Zodra Maan door de poort verdwenen is en Ster de poort weer heeft gesloten, kijkt ze in de richting van Kind. Ze zucht diep en schudt fronsend haar hoofd. Mompelend gaat Ster het weeshuis weer in.

In de twee weken dat Kind wacht op de terugkomst van Maan verandert ze tientallen keren van gedachten. Al zo lang heeft ze gedroomd van het moment dat ze het bergplateau zou verlaten, maar nu dat binnen handbereik ligt, beangstigt dat haar. Daarnaast kan ze geen enkele reden bedenken waarom Maan haar mee zou willen nemen. Alle andere kinderen hebben een onbegrensd vertrouwen in Maan, met haar glanzende haren, haar vriendelijke bruine ogen, haar warme stem en zoete geur. Kind heeft gezien hoe Maan alle kinderen evenveel aandacht geeft, met hen speelt, ze liefdevol over hun hoofden aait en met de drukste kinderen geduld heeft. Zelfs Haas stottert bijna niet als hij met Maan praat. Kind voelt een brok in haar keel bij die gedachten. Snel veegt ze met haar hand langs haar ogen. Ze trekt de deken wat verder over zich heen.

Het is stom. Maan is stom, haar reis is stom en ik ben stom. Stom om te denken dat Maan werkelijk interesse in mij heeft. Ze vindt me waarschijnlijk alleen maar zielig. Ach arm zielig weesje, een reisje zal haar opvrolijken. Jaja, me eerst lekker maken met de buitenwereld en me dan vervolgens weer boven in het weeshuis opsluiten. Dat mocht ze willen!

Ze hoort hoe de andere kinderen opstaan, zelf blijft ze liggen. Even later staat Ster naast haar bed.

‘Maan is hier, ze wacht op je,’ zegt Ster.

‘Ik ga niet mee,’ antwoordt Kind.

Ster zucht. ‘Waarom niet? Zo’n kans krijg je echt niet nog eens.’

‘Daarom niet. En Maan heeft gezegd dat ik niet hoef als ik het niet wil,’ klinkt het vanonder de dekens.

Nog even blijft Ster staan. Kind hoort haar slikken. Twee keer schraapt ze haar keel, dan zegt ze: ‘Goed dan. Ik zal tegen Maan zeggen dat je niet mee wilt.’ Daarna laat Ster haar weer alleen.

Drie ochtenden achter elkaar komt Maan om Kind mee te nemen. Drie keer wijst ze het aanbod af.

De vierde ochtend zit Kind klaar onder de boom naast de poort, ze heeft een warm vest aantrokken en zelfs haar schoenveters gestrikt.

Haar ogen glijden over het pad, zoekend naar een spoor van Maan en haar ezeltje.

Als ze komt, dan zal ik meegaan. Wanneer we dan in het dal zijn, loop ik weg.

Zodra Maan Kind ziet zitten, glimlacht ze naar haar. ‘Ga je met me mee vandaag?’

Kind staat op en haalt haar schouders op. ‘Ja, best.’ Ze steekt haar handen in haar broekzakken en loopt al steentjes schoppend naar de poort waar Ster staat.

Ster lijkt er weinig vertrouwen in te hebben en kijkt zuchtend neer op Kind. Hoofdschuddend maakt ze de poort open en laat Kind erdoor. ‘Veel plezier,’ zegt ze zonder overtuiging in haar stem.

Maan heeft het ezeltje bij de teugels aan de hand. ‘Dit is Beek,’ zegt ze en kriebelt het ezeltje achter zijn oor. Beek schudt zijn hoofd, waarbij de belletjes aan zijn kleurige halster zachtjes rinkelen.

Kind zucht een keer en kijkt de andere kant op.

‘Kom.’ Samen lopen ze het lange pad af richting het dal. Het pad kronkelt langs de bergwand naar beneden, waar de dauw nog opstijgt uit het bos en boomtoppen een herfstdeken vormen van bruine en oranje bladeren afgewisseld met groene naaldbomen. Het geluid van de vogels tussen de takken komt steeds dichterbij.

Kind luistert aandachtig naar het ontwakende bos. De geuren van de dauw, de naaldbomen en de natte bladeren op de bosgrond vinden hun weg naar haar neus. Vol bewondering wandelt ze over het pad het bos in. Ze beseft dat haar mond halfopen staat en sluit die, terwijl ze steeds langzamer over het met bladeren bedekte pad loopt. Vanaf haar plekje boven in de bergen heeft ze nooit kunnen bedenken hoe het hier zou ruiken of klinken. Ze heeft het bos van bovenaf beschouwd en plaatjes gezien in de boeken die het weeshuis rijk is, maar nooit heeft ze zelf tussen de bomen gelopen.

Kind kijkt omhoog om te zien of ze de bergen nog kan ontwaren maar ze ziet alleen een bladerdak waar de zon voorzichtig doorheen prikt. Ze staat stil en staart naar de prachtige kleuren van de

goudbruine bladeren, waarbij de zon haar wangen verwarmt en de bladeren schaduwen werpen over haar ogen. Geritsel laag bij de grond doet haar opschrikken, een eekhoorn schiet vliegensvlug langs een stam omhoog.

Maan is al een stukje verder gelopen en wacht nu geduldig op haar.

Ze moet niet gaan denken dat ik het leuk vind of zo.

Vlug steekt ze haar handen weer in haar zakken en slentert nonchalant richting Maan.

De vrouw wacht tot Kind weer naast haar loopt, dan begint ze te vertellen over de bomen die ze passeren, de vogels en de insecten. Ze staat stil bij een braamstruik, waar ze wat bramen van plukt. ‘We hebben geluk, de laatste bramen van dit jaar,’ zegt ze, waarna ze zich omdraait met een hand vol bramen. Ze steekt haar hand uitnodigend uit naar Kind.

Kind aarzelt en kijkt naar de hand met zwarte bramen en dan naar Maan.

‘Toe maar,’ zegt Maan en steekt haar hand bemoedigend nog wat verder uit.

Behoedzaam schuifelt Kind naar haar toe en houdt haar handen dan als een kommetje voor zich uit, zodat de bramen erin kunnen vallen zonder dat Maan haar aan hoeft te raken.

Maan glimlacht en laat de bramen in de handen van Kind vallen. Haar eigen handen zijn al donkerpaars gekleurd van het sap dat uit de bramen sijpelt.

Voorzichtig steekt Kind de bramen een voor een in haar mond.

Maan lacht hartelijk en biedt haar nog meer bramen aan. Ze eten van de zoete bramen tot hun lippen paars zijn van het sap. ‘We zullen er een paar aan laten zitten voor de vogels,’ grinnikt Maan, waarbij ze naar de bijna kaalgeplukte braamstruik gebaart.

De afstand tussen de bomen wordt groter, het bladerdak laat steeds meer licht door op een breder wordend pad. Na enkele bochten bereiken ze plotseling de bosrand. Het felle zonlicht verblindt Kind,

zodat ze haar handen moet gebruiken om haar ogen af te schermen. Knipperend en knijpend begint ze te wennen aan het licht. Als ze haar ogen goed kan openen, ziet ze dat ze aan de rand staat van een enorm grasveld. De hoge vergeelde halmen deinen zacht op de wind. Het pad verdwijnt tussen het hoge gras en de overkant is niet te zien. Ze blijft een tijdje staan, overdonderd door de weidse weide.

‘Al eens kunnen rennen tot je benen niet meer willen?’ vraagt Maan met een brede glimlach.

Kind schudt haar hoofd. Het plateau was niet groot genoeg om echt te rennen. Alleen kleine rondjes, waarbij je al snel vaart moet minderen om niet uit de bochten te vliegen.

Maan knoopt de teugels van Beek samen, zodat hij er niet over kan struikelen. Dan geeft ze het ezeltje een klap op zijn achterste, waarna het dier ervandoor gaat. ‘Kom!’ roept ze lachend en rent achter het ezeltje aan.

Kind zet een stap in het veld, dan nog een en nog een, steeds sneller, totdat ze rent. Zo hard ze kan, rent ze over het veld, haar voeten raken de grond nauwelijks en het voelt alsof ze vliegt. Harder en harder, tot haar longen zeer doen en ze bijna over haar eigen voeten struikelt. Ze lacht, een geluid dat vreemd in haar oren klinkt. Weer lacht ze en spreidt haar armen, zodat de grashalmen langs haar vingers glijden.

Zo voelt het dus om werkelijk vrij te zijn.

Na een korte pauze bij een stroompje stelt Maan voor om naar het dorp te gaan. Kind heeft haar plan om weg te lopen nog even vooruitgeschoven. De dag is nog lang niet om en er is nog genoeg wat Maan haar kan laten zien, dus stelt ze het plan voorlopig nog even uit.

‘In het dorp zul je jezelf moeten verbergen,’ zegt Maan. Ze opent de zadeltassen op de rug van Beek, die gemaakt zijn van allerlei vrolijke kleuren geitenwol. Uit de zadeltas haalt ze een donkergroene mantel met capuchon, die ze uitgevouwen voor zich houdt.

Kind slaat haar armen over elkaar en kijkt misprijzend naar de mantel.

‘Waarom?’

Licht verbaasd laat Maan de mantel zakken. ‘Weet je dat dan niet? Waarom denk je dat ze je in het weeshuis verborgen hielden?’

Kind haalt haar schouders op. ‘Omdat ze zich voor mij schaamden, omdat ik lelijk, onaangepast, onbeschoft en gemeen ben, omdat er toch nooit iemand zal komen om mij te kiezen.’

De mantel die Maan vast heeft, hangt nu op de grond. Ze kijkt Kind met een ernstige blik aan en zwijgt een tijdje.

Kind haalt haar neus op en duwt haar vingers in haar bovenarm.

‘Heb je ooit iemand gezien met zulke felblauwe ogen als de jouwe? Of met zulk donkerblauw haar? Of een andere ongewone kleur?’

‘Nee, maar...’

‘Waarom regent het altijd wanneer jij verdrietig bent? Waarom stormt het altijd wanneer jij boos bent?’

Kind knippert een keer en kijkt Maan onbegrijpend aan. Langzaam zakken haar armen naar beneden.

‘Iedereen is weleens verdrietig, toch regent het rond het weeshuis alleen als jij verdrietig bent. Stormt het alleen als jij boos of gefrustreerd bent, en schijnt de zon alleen als jij weer tot rust bent gekomen,’ zegt Maan zacht. ‘Jij hebt een gave. Een gave die zowel prachtig als gevaarlijk is. Jij bent bijzonder en de mensen zijn bang voor jou. Kinderen zoals jij worden door de soldaten gevangengenomen. Daarom moet jij je verbergen. Verbergen voor hen die jou kwaad willen doen.’

Kind opent haar mond, maar weet niet goed wat ze moet zeggen. Zwijgend kijken de twee elkaar aan, terwijl Kind nadenkt over de woorden van Maan.

Zou het waar kunnen zijn? Heb ik werkelijk een gave? Ik heb weleens gedacht dat ik het liet stormen, maar dat kan toch helemaal niet? Waarom zou Maan zo iets zeggen? Ze wil me vast verbergen, omdat ze niet gezien wil worden met mij.

‘Mensen zoals jij noemen ze coloriet. Ze worden vaak vlak na hun geboorte meegenomen door de soldaten van de koning. Je kunt ze

herkennen aan hun gekleurde haren en felle ogen, zoals die van jou,' besluit Maan.

Coloriet, dat heeft Kind eerder gehoord. Ze strekt haar arm uit naar de mantel. Maan reikt haar de mantel aan en glimlacht.

Het pad dat ze belopen hebben, mondt uit op een brede weg, waar verderop iemand loopt met een handkar vol koopwaar. Kind blijft staan en kijkt de weg af. Ze ontdekt een huifkar met een paard ervoor, dat langzaam over de weg richting het dorp stapt.

Maan glimlacht naar Kind en leidt Beek aan zijn teugels de weg op, waarbij ze zacht een liedje zingt.

Kind haalt een keer diep adem en snelt dan achter Maan aan. Hoe dichterbij ze bij het dorp komen, hoe meer boerderijen en kleine huisjes er in de velden en langs de weg verschijnen. Totdat ze het dorp bereiken, waar de huizen dicht tegen elkaar aan zijn gebouwd, in drie cirkels rondom een dorpsplein. Het is druk op straat. Mensen lopen langs elkaar heen en groeten elkaar vrolijk. Ze dragen manden of duwen karren, volgeladen met appels, heerlijk geurend brood, vrolijk gekleurde stoffen of op elkaar gestapelde hokjes met kippen erin.

Kind kijkt haar ogen uit, maar blijft ook steeds Maan in de gaten houden, die zich met gemak tussen alle mensen door manoeuvreert. Ze blijft dicht bij Maan in de buurt en trekt haar capuchon nog wat verder over haar hoofd. Vanonder de rand ziet ze de ronde stenen van de straat, de plassen met regenwater die zich in de kuilen hebben gevormd, zaagsel voor de ingang van een gebouw waar de geur van gebraden vlees en bier uit komt. Ze tilt haar hoofd op om alles om zich heen te kunnen zien. Het gebouw met het zaagsel voor de deuropening is een herberg. De deur staat wagenwijd open, zodat ze naar binnen kan kijken. Er zitten verschillende mensen lachend rond tafels, met grote pullen bier en hompen kaas erop. De geuren, de geluiden, de gebouwen van grijze steentjes met groene luiken en gebobbelde ramen, alles is nieuw voor haar. Zoveel mensen om haar heen en niemand lijkt zich om haar te bekommeren. Met ge-

mak kan ze tussen hen door lopen zonder dat zij opmerken dat ze anders is.

Met de capuchon van de mantel ver over haar hoofd getrokken voelt ze zich veilig en durft ze steeds verder bij Maan vandaan te lopen.

Dit is mijn kans.

Ze houdt haar pas in en kijkt hoe Maan tussen de mensen verdwijnt. Snel zet ze een stap opzij en glipt een nauwe steeg in. Ze duwt zich tegen de muur en blijft staan, sluit haar ogen en plaatst haar handen tegen de koude stenen. Ze voelt hoe haar hart in haar keel bonst en dwingt zichzelf rustig adem te halen.

Ik kan nog terug. Als ik snel ben, haal ik Maan wel weer in.

Ze opent haar ogen en kijkt de steeg in die ze is ingeslagen.

Of ik pak nu mijn kans, loop weg en hoeft nooit, nooit meer terug naar het weeshuis. Ik zorg wel voor mezelf. Ze zullen mij niet missen, het zal een opluchting voor ze zijn.

Ze recht haar rug, rolt met haar schouders en knikt. Dan rent ze de steeg door en gaat verschillende hoeken om tot ze weer buiten het dorp staat. Naast de rivier deze keer. Vanaf de bergwand klettert met een daverend kabaal een waterval naar beneden. Dit is de overkant van het dal. Dit is de waterval die ze vanaf het bergplateau kon zien, met het dorpje aan de voet ervan. De waterval stort zich met geweld in de rivier, waar een watermolen flink staat te draaien. Kind kijkt nog één keer achterom, ze wordt niet gevolgd. Dan stuift ze weg, de velden over en de bossen in.

Het is koud. De mantel van Maan biedt niet genoeg warmte voor de nacht. Kind huivert en trekt de mantel nog dichterbij om zich heen. De hele dag heeft ze door het dal gezworven. Geen moment twijfelde ze over haar keuze, maar genoot van de vrijheid en alle bijzondere plekken die het dal te bieden heeft. Nu de avond begint te vallen, is ze wat minder zeker van haar actie. Het is koud en ze heeft honger. Ze kan zich niet meer herinneren of Maan had gezegd dat de bruine paddenstoelen eetbaar waren of juist de witte.

Onder de kluit van een omgevallen boom vindt ze beschutting voor de nacht.

Morgen steel ik wel wat te eten bij een boerderij.

Ze gaapt. Ondanks de kou en de honger valt ze toch in slaap.

Langzaam opent ze haar ogen. De zon komt op en de dauw trekt stomend op uit haar kleding. Met rommelende maag strekt ze haar stijve benen. De geur van gebakken vis glijdt over de wortels van de omgevallen boom haar schuilplaats in. Ze fronsst haar wenkbrauwen en luistert aandachtig. Niet ver van haar vandaan hoort ze het knappen van een vuurtje en geschuifel tussen de bladeren.

Heel voorzichtig kruipt ze op handen en knieën onder de kluit vandaan en gluurt om de boom heen naar de bron van de geur en het geluid. Maan zit met haar rug naar haar toe, haar haren te vlechten. Voor haar brandt een klein vuur waarboven een vis hangt te bakken. Beek staat rustig naast een boom te dommelen en schuifelt wat met zijn hoeven door de bladeren. Voor een ogenblik voelt Kind zich verslagen, een gevoel van onmacht nestelt zich in haar buik en verdringt haar honger. Ze staat op en kijkt met hangende schouders naar de vrouw bij het vuur. 'Je gaat me terug naar het weeshuis brengen,' fluistert ze. Maan wendt zich naar Kind en glimlacht hartelijk. Als ze haar in haar gezicht aankijkt, wordt haar blik ernstiger. 'Kom. Eet wat. Je hebt het nodig.'

Kind schudt ruw haar hoofd en stapt achteruit. 'Nee,' zegt ze hees. Tranen prikken onder haar oogleden. Ze schraapt haar keel en herhaalt nu luider: 'Nee. Ik ga niet terug.' Een dikke traan vormt zich in haar ooghoek en loopt langzaam over haar wangen. Ze schudt nogmaals haar hoofd en zet nog een stap achteruit.

Maan staat rustig op en vouwt haar handen in elkaar. Zwijgend kijkt ze naar Kind.

'Ik wil niet meer terug. Nooit, nooit meer!' Kind balt haar vuisten. Een beklemmend gevoel drukt op haar borst. De zon verdwijnt achter grijze wolken en het wordt donker in het bos.

Maan slaat Kind gade. Ze kijkt ernstig, maar nog altijd vriendelijk. 'Dat is goed,' zegt Maan dan kalm.

Kind weet niet zeker of ze het goed heeft verstaan. Ze ontspant haar vingers en kijkt argwanend naar Maan. 'Je liegt,' sist ze tussen haar tanden door.

Maan schudt haar hoofd.

'Je liegt!' gilt Kind en balt opnieuw haar vuisten, haar nagels boren zich in haar handpalm.

Zware regendruppels beginnen te vallen en sijpelen langs haar haren in haar nek. Maan loopt langzaam naar haar toe. Kind ademt snel en snuift. Alle spieren in haar lichaam spannen zich aan, klaar voor een confrontatie.

Met een rustige vloeiende beweging strekt Maan haar armen voor zich uit, terwijl ze stapje voor stapje op Kind afloopt, die zich niet verroert. Voorzichtig legt Maan haar warme handen op het betraande gezicht van Kind en veegt met haar duimen de tranen van haar wangen.

Kind rilt als de vingers haar huid raken en wendt haar hoofd om de handen te ontwijken. 'Nee!' schreeuwt ze. Ze rukt zich los en stapt naar achteren. Ze schudt wild met haar natte haren. Boven hen rommelt de donder tussen de donkere wolken. Haar geest protesteert, de drang om weg te rennen giert in haar borst, maar de aanraking van Maans zachte vingers ligt als een warme herinnering op haar wangen. Tranen rollen onafgebroken over haar gezicht. Nooit heeft iemand haar aangeraakt. Ze weet niet meer of ze moet vluchten. In haar borst groeit een pijnlijk verlangen naar de open armen van Maan, maar ze blijft staan, bang om los te laten waar ze zich altijd aan heeft vastgehouden.

Dan zet Maan een stap dichterbij en trekt haar naar zich toe. Stevig houdt ze Kind vast in een warme omhelzing.

'Nee,' fluistert Kind, maar geeft zich schokkend over aan de aanraking. De tedere beroering en de vriendelijke ogen van Maan verdringen alle woede en wanhoop uit haar lichaam. Verslagen en vermoeid zakt Kind snikkend in elkaar.

Maan houdt haar dicht tegen zich aan. Kalmerend strijkt ze haar vingers door de blauwe haren. 'Ik beloof het. Je hoeft niet terug. Je mag met mij mee als je dat echt wilt. Stil maar, het is allemaal voorbij nu,' zegt ze.

In de armen van Maan neemt al het verdriet van alle jaren in het weeshuis, van onbegrip, van haat, van eenzaamheid, heel even af. De regenwolken lossen op en het zonlicht kust hun wangen.

'Vandaag begint jouw leven. En bij een nieuw leven hoort een nieuwe naam. Ik kan je onmogelijk Kind blijven noemen,' zegt Maan met haar handen op de schouders van Kind. Ze duwt haar zachtjes van zich af, zodat ze haar goed kan bekijken. Maan houdt haar hoofd schuin en laat haar blik langs Kind glijden, die nu ontspannen voor haar staat. 'Een naam moet je krijgen, die kun je niet aan jezelf geven. Ik geef jou de naam: "Regen",' spreekt Maan op gewichtige toon.

'Regen,' herhaalt Kind zacht, ze voelt haar mondhoeken omhoog krullen. 'Regen.'

Hoofdstuk 3

WILG

Hert.

Hij weet het op hetzelfde moment dat Distel zijn oren spitst en zijn snuit omhoogsteekt. Wilg weet niet hoe hij het weet, want het bos ruikt voor hem nog steeds zoals het de hele dag al rook, naar sneeuw. Hij heeft geen geluid gehoord dat op de aanwezigheid van een hert zou kunnen duiden en hij ziet nergens beweging in het schemerige woud.

Distel zakt door zijn poten en sluipt onhoorbaar tussen de kale takken van de struiken door.

Wilg volgt de panter op een afstandje. Hij weet dat hij nooit zo snel zal zijn als zijn gevlekte vriend en doet dan ook geen moeite om hem bij te houden. Al helemaal niet wanneer Distel plotseling zijn spieren aanspant en wegstuift. Niet veel later hoort Wilg het gekerm van een hert, dat angstaanjagend door het woud eechoot. Hij glimlacht.

Hert.

Wilg versnelt zijn pas in de richting van het geluid. En dan ziet hij Distel weer, nu met de nek van een prachtige ree stevig tussen zijn kaken geklemd. Het dier stuiptrekt kort, voor haar ogen naar achteren rollen en haar bloed op de helderwitte sneeuw drupt.

Distel laat los, waardoor de kop van het hert met een doffe plof in de sneeuw landt, en stapt een pas achterwaarts om plaats te maken voor Wilg.

Nog voor Wilg zijn mes heeft getrokken, bedoeld om het hert mee te villen, wordt hij een nieuwe aanwezigheid gewaar.

Wolf.

Distel heft zijn kop en snuift. Hij heeft de wolf ook opgemerkt. Achter Distel beginnen de struiken te schudden, sneeuw spat alle